

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2023r.,
w sprawie **M.K.**

oskarżonego o czyn z art. 217§1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 23 stycznia 2023r., sygn. akt V Ka 1266/22,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi

z dnia 6 czerwca 2022r., sygn. akt IV K 47/22

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

**2) obciążyć oskarżonego M.K. kosztami sądowymi postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji,

zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił większość argumentacji zaprezentowanej w apelacji prokuratora i uznał, że *„uniewinnienie oskarżonego w oparciu o kontratyp obrony koniecznej było rozstrzygnięciem wadliwym. Nawet z ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynika, że oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 k.k.”*.

Oczywistym jest zatem, że zajmując takie stanowisko Sąd Odwoławczy, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjnego, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z reguły *ne peius* wyrażonej w art. 454 § 3 k.p.k.

Jak natomiast wskazano to już wyżej, Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie ma uprawnień do badania czy argumentacja, która doprowadziła do przekonania Sąd Okręgowy o sprawstwie oskarżonego jest bezdyskusyjnie słuszna, niejednokrotnie wszak prowadziłoby to do konieczności prowadzenia postępowania dowodowego, co w tym postpowaniu jest niedopuszczalne. Wystarczające jest natomiast wskazanie na zachodzenie jednej z przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k. i logiczne uzasadnienie, dlaczego Sąd uznał, że opisana przesłanka w sprawie zachodzi, co w niniejszej sprawie nastąpiło. Sąd Okręgowy wywiązał się z tego obowiązku w pełni poprawnie.

W tej sytuacji skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(Z.K.)

